ANUNŢURI

• Vineri a fost zi de prăznuire şi mare bucurie pentru obştea noastră şi pentru toţi cei care au fost atinşi de sfinţenia **Părintelui Arsenie Boca, împlinindu-se 113 ani de la naşterea sa**.

• Astăzi îi însoţim cu rugăciunea pe fraţii noştri **Marius şi Gabriela-Mădălina** (învăţătoare la şcoala Sf. Nicolae), care păşesc pe drumul căsătoriei.

• **Acoperământul Maicii Domnului este hramul mănăstirii Băiţa**, unde au aflat loc de mântuire şi retragere o parte din maicile obştii noastre. Ieri şi azi este mare sărbătoare în acel loc binecuvântat.

• **Micii „basarabeni"** de la Şcoala Sf. Nicolae, care îl au ca ocrotitor pe Sf. Neagoe Basarab, au cinstit prăznuirea sa prin cuminţenia din timpul Sf. Liturghii şi cântările frumos interpretate, care au impresionat pe slujitorii de la biserica din Aradul Nou (*foto*).

Primăvară în septembrie

ŞTIRI

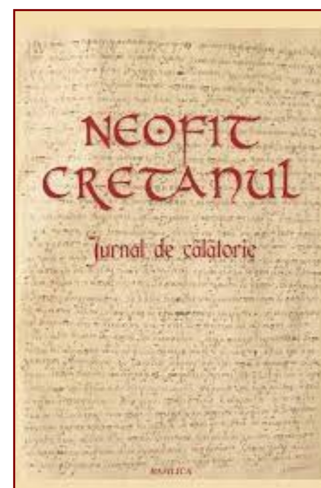
• La cererea PS Timotei, episcopul românilor din Spania, biserica catolică de acolo a dăruit Episcopului Ortodox **un fragment din moaştele Sf. Mc. Tecla**, ocrotitoarea oraşului Tarragona. Odorul va fi păstrat la Parohia Ortodoxă Română Sabadell, Spania, pusă şi ea sub ocrotirea sfintei. (sursa*: basilica.ro*)

• La jumătatea lunii septembrie, în Georgia a avut loc **o conferinţă internaţională despre sfinţii contemporani,** cu participarea mai multor teologi şi credincioşi care i-au cuoscut sau le-au fost ucenici. Printre personalităţile despre care s-a vorbit se numprp şi Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Neofit Cretanul
JURNAL DE CĂLĂTORIE

Jurnalul vizitelor canonice ale mitropolitului Neofit Cretanul, o frescă a stării Bisericii şi a Ţării Româneşti din jumătatea secolului al XVIII-lea, dincolo de bogăţia şi ineditul informaţiilor, dar şi de dulceaţa exprimării literare, reprezintă un izvor de cunoaştere şi o călătorie duhovnicească, fapt pentru care recomandăm cu căldură această lucrare ca pe o lectură agreabilă în care cititorul îl însoţeşte imaginar pe autor

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 31 (CXLIV) 1 octombrie 2023

Sfinţii săptămânii

D 1 - DUMINICA A 19-A DUPĂ RUSALII (Predica de pe munte - iubirea vrăjmaşilor); Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Sf. Cuv. Roman Melodul; Sf. Cuv. Ioan Cucuzel; Sf. Cuv. Iosif şi Chiriac de la Bisericani; Sf. Mirian şi Nana, regii Georgiei

L 2 - Sf. Sf. Mc. Ciprian; Sf. Mc. Iustina; Sf. Cuv. Andrei cel nebun pentru Hristos

M 3 - Sf. Sf. Mc. Dionisie Areopagitul

Mi 4 - Sf. Sf. Mc. Ierotei; Sf. Cuv. Ammun de la Pateric
Mărturisitor Pr. Dumitru Stăniloae (1993)

J 5 - Sf. Mc. Haritina şi Mamelta; Sf. Cuv. Daniil şi Misail de la Turnu

V 6 - Sf. Apostol Toma; Prăznuirea icoanei Maicii Domnului „Odighitria" de la Xenofont
Mărturisitoarea Elisabeta Rizea (2003)

S 7 - Sf. Mari Mc. Serghie şi Vah

Denis de Rougemont

LUPTA CU DIAVOLUL

> **„*În mintea strâmbă şi lucrul drept se strâmbă.***
> ***Părintele Arsenie Boca***

Aceste rânduri sunt găsite într-o carte mai veche, în contextul noului scandal al societăţii noastre: *filmul denigrator la adresa Părintelui Arsenie Boca*. Le cităm aici ca pe un îndemn pentru întrebările tot mai multe care apar în epoca post-modernă în care trăim.

„Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu te asemeni şi tu cu el.

Răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înţelept în ochii lui."

Astfel, autorul Pildelor lui Solomon (Pilde 26, 4-5) exprimă paradoxul luptei contra răului în general, fie că e vorba de rezistenţa unui suflet faţă de diavol sau de războiul democraţiilor împotriva dictaturilor totalitare.

Dacă îi opuneţi diavolului viclenia, subtilitatea, ironia şi inteligenţa rece, riscaţi să deveniţi răi, cu alte cuvinte, cu cât veţi căuta mai mult să fiţi puternici în felul diavolului, cu atât îi veţi da mai multe avantaje, ţelul său fiind să vă facă asemenea lui. Dar, dacă nu o faceţi, veţi pierde jocul, răul va triumfa şi el se va da drept bine. **Atunci**, totul ar fi pierdut.

Soluţia este să se răspundă nebunului în acelaşi timp după nebunia lui şi după înţelepciunea pe care o risipeşte. Căci astfel nebunul nu va mai trece drept înţelept; şi noi, noi nu vom deveni nebuni.

Soluţia este să i se reziste diavolului prin şiretenie şi prin subtilitate, prin ironie şi prin inteligenţă rece şi, **în acelaşi timp**, prin toate armele credinţei, ale speranţei şi ale iubirii creştine, cărora el le ignoră puterea. Căci astfel noi nu vom mai fi înfrânţi, iar cele trei mari Virtuţi vor şti să ne apere de abuzul virtuţilor mărunte, prin care diavolul ne-ar putea servi.

Lumea este plină de demoni, ei bântuie cu milioanele, şi noi nu vom putea reuşi să-i izgonim. Însă, **în realitate, demonul nu poate fi exorcizat decât în tine însuţi.** Diogene căuta un om, cu lanterna în mână. Nu mă mir că nu l-a găsit. Adevăratul mijloc de a găsi un om este de a deveni tu însuţi unul.

Fiecare om, trăind o viaţă cât mai responsabilă este o înfrângere pentru diavol, încă de acum, şi pentru tirani de asemenea: o înfrângere absolută şi fără recurs, un element prim de ordine nepieritoare.

Versuri

Străinul mamei, vino-acasă!

Liliana Burac

Te-ai dus, copilul meu, te-ai dus... la curţi străine, spre apus...
Erai şi tânăr şi frumos, iar braţul îţi era vânjos,
Ai spus că stai numai un an, să stângi şi tu un gologan,
Şi de-o fi bine, doi sau trei să-ţi faci o casă... nu bordei.

Noi te-am lăsat, n-am zis nimic... ce să fi zis, nu erai mic,
Aveai o viaţă înainte, aveai putere, aveai minte,
Îţi era gândul la avere, credeai că ştii ce e durere
Şi că mai rău decât aici... pe nicăieri n-ai cum s-o duci.

La noi erau de toate-n curte... dar nu erau parale multe...
Aveai şi după ce bea apă, aveai şi coas-aveai şi sapă,
Pământ cât să îţi prisosească şi vite cât să-l dovedească,
Şi dacă te-ai fi mulţumit, puţinul... nu ţi-ar fi lipsit.

Credeai că-n lumea asta largă... stau câinii cu colaci-n coadă...
Şi că te-aşteaptă drept pe tine ca să-i culegi, că n-are cine,
Credeai că-n lumea asta mare nu-i muncă mai istovitoare
Decât aceea de ogor, dar... nu ştiai ce-nseamnă dor.

Trecut-au ani şi ani de chin... tu, tot departe, tot străin...
Mă uit la casa ta... palat... dar locul nu ţi-ai mai aflat,
Ţi-ai pus de toate cele-n ea, dar n-are cine-o descuia,
Iar împrejur cresc bălării, că noi nu mai putem... doar ştii.

La ce folos aşa o casă... că nu-ţi stă nimenea la masă...
Ai fi văzut tu lumea toată, dar n-are cine-ţi spune tată,
Ca mâine clopotu-o să sune şi nici tu n-o să ai cui spune,
Că viaţa noastră-i fân de coasă... străinul mamii, vino-acasă!

De-acuma tâmplele-ţi sunt ninse... privirile de doruri stinse...
C-ai pus, cu mintea de fecior, carul în faţa boilor,
Şi-ai tras cu sufletul în jug, dar banii-n veci nu mai ajung,
Timpul îşi cerne clipa, mut şi ce-ai pierdut... e bun pierdut.

Era altfel pe vremea noastră... făceam copchiii ş-apoi casă,
Munceam alături de părinţi, până îi petreceam la sfinţi
Ne-nconjuram cu cât aveam şi la nevoie ne-ajutam,
Că eram mulţi, copilul meu... tu-l ai numai pe Dumnezeu.

Poate că-i greu pe glia noastră... dar pâinea la străini e aspră...
Nici munca nu e mai puţină, că nu mai ştii ce e hodină,
Nu ştie nimeni ce te doare, când dorul stă să te doboare,
Poate ai buzunare pline, dar... sufletul e gol în tine.

Ai vrut o casă, iaca, ai... de-acuma vino-n ea să stai...
Îngenunchează la icoane şi spune: Mulţumescu-Ţi Doamne,
Că-s încă treaz şi sănătos, că M-ai întors de unde-am fost,
De-acuma fă-mă să-mi tihnească... ce-am adunat să-mi folosească!"

GRĂUNTELE
de lumină

Corina-Emilia

Uneori, când cerul este acoperit cu nori grei, parcă supăraţi pe toţi şi toate, soarele strecoară un grăunte de lumină, ca şi când fereastra cerului s-a limpezit prin atingerea unei mâini generoase. Ca şi când un gest nobil înlătură, măcar pentru o clipă, tristeţea ce copleşeşte o inimă. Acel mic grăunte de bunătate, de lumină îşi înrădăcinează frumuseţea şi dă naştere unei proaspete nădejdi prin care se va birui furtuna.

Printre oamenii pe care -i întâlnim pe parcursul unei zile, a unei săptămâni sau de-a lungul vieţii noastre se găsesc atât dintre cei care doar poartă grăuntele de lumină, cât şi dintre cei care îl şi dăruiesc.

Cu cât dăruim, cu atât se înmulţeşte bucuria inimii şi se înfrumuseţează chipul bunătăţii din noi. Iar chipul se înnoieşte în vederea creşterii întru asemănare Chipului, a Celui care este Lumina lumii.

Admirând icoanele realizate prin tehnica mozaicului mi-am dat seama de frumuseţea ţeserii multitudinii de feţe, într-un întreg frumos şi luminos. Diversitatea culorilor, a tonurilor şi trecerea de la o imagine, la cea imediat următoare, cred că ar putea oglindi modul în care se prezintă oamenii cu dor după desăvârşire. Cu siguranţă, unii vor fi oferind alternative la căutarea adevărului. Totuşi, pentru a nu irosi resursele atât de preţioase ale omului, oricum mărginit, cel mai chibzuit demers ar fi să caute Calea, Adevărul şi Viaţa. Calea cea una.

Din păcate, lumea noastră postmodernă, guvernată mai recent de autoproclamata corectitudine politică şi de pseudocultura "woke" tinde să regreseze spre comportamente atavice. Atât de blamatele tipare ale socialismului şi comunismului se pare că revin în veşminte actualizate. Cu toate că până mai ieri se propovăduiau principiile unităţii în diversitate, totuşi se întăresc tot mai mult vocile profeţilor "legii forţei". Probabil cine nu va adera la "noua ordine" va fi etichetat, stigmatizat şi eliminat din ecuaţia vieţii publice.

Perioada nu prea îndepărtată a crizei sanitare a fost asemenea unei perioade de clarificare, de etalare a cărţilor pe masă, de demascare a celor mai ascunse feţe ale fiinţei omeneşti. Conform unei ziceri din popor, care afirmă că pepenii sunt păziţi de frică, tot aşa numeroşi semeni au căzut pradă sentimentului de teamă. S-au parcurs chiar situaţii în care s-a recurs la hărţuire, ameninţare cu încetarea raporturilor de muncă pe considerentul unei pseudolegiferări, care însă nu s-a arătat.

Energiile benefice au constituit o forţă net superioară şi au învins energiile de laborator. Acea frică de-a pierde cele materiale deseori întuneca minţi de altfel luminate. Singurul echilibru şi ancoră spre păstrarea verticalităţii se sălăşluia în rămânerea pe cale, urmând Calea; hrănirea minţii cu adevăruri din Adevăr; trăirea vieţii nu numai pentru acest prezent teluric, ci pentru şi prin Viaţă. Împropierea celor mai presus de fire prin Pâine şi Vin. Aşteptând cu întreaga fiinţă veacul ce va să vină. Primind Darul şi oferind, mai departe din darul bunătăţii inimii, spre lărgirea undei de frumuseţe a trăirii.

Şi da, un gest nobil, cât de mic sau de neînsemnat, poate să înlăture tristeţea ce copleşeşte o inimă. Măcar pentru o clipă. Pentru acea clipă care poate să însemne, uneori, totul.

Un mic grăunte de bunătate, de lumină se poate înrădăcina în inimă. El poartă frumuseţea şi dă naştere unei proaspete nădejdi prin care se va birui furtuna. Cu siguranţă.

Este în puterea noastră să încercăm şi apoi să devenim acei oameni pe care ne-am dori să-i întâlnim. Oameni cu suflet frumos, numai buni de întâlnit, cu bucurie, pe parcursul unei zile, a unei săptămâni sau... chiar de-a lungul vieţii. Oameni dintre aceia care au găsit şi care poartă grăuntele de lumină. Oameni care îl şi dăruiesc.

SFINȚII din pământurile ELVEȚIEI

Bernard le Caro

Prima biserică ortodoxă din Elveția a fost ridicată în sec. XIX la Geneva de către ruși. Imigranții din veacul următor se vor așeza în jurul ei, iar astăzi sunt aproximativ 60 de parohii ortodoxe cu 150.000 de credincioși. Nu e un număr mare, dar Ortodoxia din Elveția are rolul ei activ în această țară. La Chambésy a fost deschis în anii '60 ai secolului trecut un Centru ortodox ce ține de Patriarhia Constantinopolului și care pregătește toate întrunirile pan-ortodoxe din lume. Tot aici este și o școală teologică superioară.

Începutul cinstirii sfinților elvețieni îl aflăm în **îndemnul Sf. Ioan Maximovici către occidentali de a-și căuta sfinții naționali și a le da cuvenita cinstire.** L-am putea compara cu siguranță cu arhiereii primelor veacuri creștine pentru puterea cuvântului și a lucrării și pentru viața de asceză și rugăciune. Când a venit în Vestul Europei ca mitropolit, după al II-lea război mondial, Sf. Ioan Maximovici a înțeles că aceste ținuturi au fost cândva ortodoxe și că aici au trăit numeroși sfinți care au fost uitați în timp. Având reședința la Paris, el s-a dus mai întâi la Catedrala Sf. Denis de acolo și a făcut multă rugăciune la Sf. Denis, primul episcop al Parisului, să-l ajute în lucrarea sa. Apoi a început să viziteze toate țările din Vest și să-i reașeze în inimile localnicilor pe sfinții lor naționali. Pentru aceasta, Sf. Ioan a cercetat și a citit multe cărți. Putem spune că nimeni nu a cunoscut mai bine decât el viețile sfinților ortodocși din Apus din primul mileniu.

Într-o primă listă cu sfinți occidentali, întocmită de Sf. Ioan, se află și 4 sfinți din Elveția. Întâi, **Sf. Clotilda**, regina francilor și soția regelui Clovis, care s-a născut la Geneva. Apoi este **Sf. Gall**, ocrotitorul orașului cu același nume. **Sf. Fridolin** este mai puțin cunoscut, dar elvețienii nu l-au uitat, astfel că îl întâlnim pe toate blazoanele cantonului pe care îl ocrotește – Glarus. **Sf. Columban de Luxeuil** este întemeietorul vieții monahale din Elveția. Ne bucurăm să constatăm că nu doar elvețienii trecuți la Ortodoxie îi cinstesc pe acești sfinți, ci și comunitățile ortodocșilor din diaspora care trăiesc aici i-au trecut în calendarele lor (ruși, greci, români).

Elveția a cunoscut **mai multe evanghelizări**: cea pornită de la Roma prin martirii primelor secole; apoi irlandezii au avut un mare rol în răspândirea credinței creștine în Elveția, prin Sf. Columban și Sf. Gall. Cea mai recentă lucrare este cea din sec. XIX-XXI, prin stabilirea ortodocșilor răsăriteni.

Elvețienii ortodocși își redescoperă rădăcinile. **Mănăstirea St. Maurice**, inițial centru păgân, a fost transformată de creștini în biserică și apoi în mănăstire. În aceste locuri au fost martirizați Sf. Maurițiu și ostașii săi din legiunea tebană la anul 303, întrucât au refuzat să jertfească idolilor. Moaștele lor se păstrează în biserica mănăstirii, ei fiind prăznuiți în 22 septembrie. Putem spune că este cel mai vechi centru monastic din Europa Occidentală, cu o existență de peste 1500 de ani. Rânduiala a fost preluată din Răsăritul creștin, astfel că până în sec. X-XI aici s-a făcut rugăciune fără oprire, întrucât erau rânduite mai multe cete de monahi care se rugau pe rând, cât timp ceilalți viețuitori făceau ascultări sau se odihneau.

Prima slujbă a sfinților ortodocși din ținuturile Elveției s-a săvârșit în 1983 la Biserica rusă Sf. Varvara din Vevey. Părintele de acolo a avut acest gând de a întocmi slujba sfinților și a dedicat-o Sf. Ioan Maximovici. Apoi s-au scris viețile lor, a fost pictată și o icoană.

Comunitatea ortodoxă română din Elveția a dorit să aibă aici o mănăstire. Astfel că în 2013, mitropolitul Iosif a trimis o maică româncă din Franța să găsească un loc potrivit. Doi ani mai târziu, la poalele Alpilor, a fost fondată **Mănăstirea Acoperământul Maicii Domnului**, într-o casă transformată pentru acest scop, unde acum viețuiesc 8 maici. Icoanele pe care le fac aici maicile îi aduc pe elvețieni mai aproape de sfinții lor.

<u>Copilărie sfântă</u>

Sfântul SLOBODAN, noul mucenic

Din 27 iulie 2022, Biserica Ortodoxă a mai câștigat un rugător înaintea lui Dumnezeu.

În anul 1992, Slobodan avea doar 11 ani, când într-o noapte, părinții l-au trezit degrabă. Fiind un copil sensibil, a înțeles repede că trezirea asta bruscă se datorează fricii și că trebuie să fugă din calea musulmanilor pentru a-și salva viețile.

Fuga nu le-a fost ușoară pentru că mergeau atenți, în vârful degetelor, de teamă să nu calce pe o creangă care putea trosni sau pe alte obiecte care i-ar fi dat de gol. Le era teamă până să și tușească.

Satul era cuprins de o liniște adâncă... nu se auzea decât lătratul câinilor, de aceea trebuiau să fie foarte atenți. Cu ajutorul lui Dumnezeu, ajunseseră într-un loc sigur, unde cei care se refugiaseră, ca ei, i-au primit cu brațele deschise și plângând de bucurie.

S-au așezat la masă pentru a servi un lapte cald și a-și mai liniști sufletul, când, deodată, Slobodan și-a amintit că uitase acasă câinele legat. A început să își implore părinții să îl lase să se întoarcă pentru a-l dezlega, dar părinții nu au fost de acord sub niciun chip. Băiatul, însă, nu a putut dormi deloc toată noaptea, gândindu-se că e vinovat pentru moartea cățelului său. Așa că dimineața, părinții i-au găsit patul... gol. Slobodan plecase pe furiș chiar înainte ca toată lumea să se trezească. Sărmanii părinți! Au fugit amândoi după el, gândind că îl vor ajunge din urmă, dar n-a fost așa.

Ce a urmat, e greu de spus în cuvinte... O femeie albaneză din satul natal al copilului îl cunoștea și, prinzându-l, l-a supus la chinuri inimaginabile, ucigându-l fără milă.

Trupul lui a fost găsit în iunie 1993, într-o groapă comună, iar felul în care a murit i-a cutremurat pe toți.

Martiriul lui a devenit un simbol al suferinței copiilor din ultimul război din Bosnia, căci acest copil „a luat viață cu brațele deschise și, în același mod, s-a dus la dușmanii săi".

I.D.

Fiecare clipă a timpului e dată pentru un anumit lucru al nostru. Când facem acel lucru la momentul rânduit lui, atunci putem trăi viața noastră după mai-înainte-rânduirea lui Dumnezeu, adică în chip plăcut Lui sau sfințit. Trebuie să aflăm acordul între momentele timpului și momentele vieții noastre.

PR. DUMITRU STĂNILOAE

SINOADELE ECUMENICE
5. Constantinopol

După cum am văzut în articolele precedente, deși mari Sfinți ai Bisericii au participat la Sinoadele III și IV Ecumenice, nici după încheierea acestora lucrurile nu erau clare pentru toată lumea și încă bântuia concepția eretică despre Mântuitorul.

Așadar, sub patronajul **Binecredinciosului Împărat Iustinian cel Mare** (ctitorul Catedralei Sf. Sofia din Constantinopol) a fost convocat un nou sinod, care să așeze și să lămurească definitiv dogmele Bisericii. Acest sinod a avut loc în capitala Imperiului bizantin în **anul 553**. Sub cupola Sfintei Sofia s-au strâns întâi în rugăciune 165 de episcopi, sub conducerea **Sf. Eutihie**, patriarhul Constantinopolului.

Era mare nevoie, întrucât de ceva vreme **relațiile dintre Răsărit și Apus se stricaseră**. Împărații greci doreau să refacă unitatea Bisericii clătinată după Calcedon prin desprinderea ortodocșilor africani monofiziți. Astfel că erau gata să accepte o siluție dogmatică de compromis. Însă Roma pe atunci era încă dreptslăvitoare, și nu a acceptat niciun compromis legat de problema celor două firi ale Mântuitorului. Astfel că s-a produs o ruptură numită în istorie schisma de 40 de ani. În această dispută, singurii care au fost intransigenți până la capăt, stând alături de poziția fără compromisuri a Romei, au fost monahii de la Mănăstirea neadormiților (care făceau rugăciune neîncetată).

Iustinian cel Mare și sfetnicii săi, mozaic din Bazilica San Vitale, Ravenna, sec. VI

Încet, lucrurile au început să revină la normal în ambele părți ale Europei, susținătorii Ortodoxiei având o lucrare puternică. Dar era nevoie și de o hotărâre cu autoritate de sinod, pentru ca nimeni să nu mai poată schimba credința cea dreaptă.

Iustinian și-a dorit mult această clarificare. Sfinții Părinți prezenți la Constantinopol au hotărât că cei care se vor ridica împotriva deciziilor luate de înaintașii lor, la **primele patru sinoade ecumenice**, vor fi declarați anatema. Această hotărâre a fost aprobată și de episcopul Romei.

Dintre problemele care au fost clarificate la Sinodul V Ecumenic, ne vom opri asupra uneia care încă nedumirește pe mulți creștini: cea a **apocatastazei.** După cum știm din învățătura Bisericii, apocatastaza este o erezie conform căreia creația căzută în păcat va fi restaurată (restabilită) la starea inițială de creație fără păcat, adică susține mântuirea finală a tuturor făpturilor căzute. Această idee fusese preluată din filosofia greacă și întâlnită în scrierile lui Origen, un mare teolog al Bisericii din sec.III.

Sf. Părinți din secolele care au urmat au arătat că această idee de mântuire universală **înseamnă negarea libertății umane**, căci orice fac oamenii în această viață, până la urmă nu va mai conta, de vreme ce cu toții vom fi mântuiți, inclusiv diavolii.

Dincolo de toate speculațiile filosofice de până atunci, Sinodul al V-lea a atras atenție în mod deosebit asupra faptului că **nu filosofia și argumentarea sunt cele care așază credința, ci viața trăită întru smerenie**.

Așadar, fără să aducă noutăți în ce privește credința, Sinodul V este cel care întărește dogmele deja date la Sinoadele de până atunci și așază cugetarea teologică sub semnul viețuirii în Hristos, ca o condiție obligatorie a unei teologii în Dumnezeu.

Sfinții de la Sinodul V sunt prăznuiți în 25 iulie.

Icoane

MAICA DOMNULUI „Adăpostitoarea”

În anul 1922 toată Asia Mică a trecut prin foc, iar lacrimile s-au împletit cu strigătele. Grecii care locuiseră acel teritoriu de mii de ani erau alungați de armata turcă. Și-au găsit refugiu în țara-mamă peste un milion de oameni, iar alte câteva zeci de mii au pierit uciși sau în greul drumului. Smirna, cel mai prosper și cosmopolit port al Levantului, a fost distrusă de incendiile provocate de otomani.

În greul cel mare al refugiului, grecii micrasieni (căci așa se numesc grecii plecați din Asia Mică) au fost însoțiți de una dintre cele mai de preț odoare ale lor: icoana Maicii Domnului Episkepsis, „Adăpostitoarea” sau „Adăpostirea celor necăjiți”. Era printre puținele scăpate cu greu în fuga lor spre Grecia. Și nu puțini au fost cei care, din convoiul de refugiați, i-au simțit ajutorul în acel drum al celor fără de adăpost.

Icoana este o capodoperă mai puțin obișnuită a artei bizantine târzii și aceasta pentru că este realizată pe lemn, în tehnica mozaicului, bucățile de sticlă îmbinându-se cu cele de aur și argint. Are peste un metru înălțime și a fost realizată la sfârșitul secolului al XIII-lea, când Asia Mică era deja sub stăpânire otomană. Denumirea „Episkepsis” apare chiar în icoană, deasupra umărului Preacuratei, arătând clar că a fost destinată celor fără adăpost, care sufereau din cauza războaielor. De-a lungul timpului s-au consemnat numeroase minuni și tocmai de aceea în 1922 grecii au ținut să o ia cu ei în bejanie.

Din păcate, în Grecia nu și-a găsit loc în nicio biserică, fiind luată în custodie de Muzeul de artă bizantină din Atena, unde se află până în ziua de azi.

Biserica ce a adăpostit-o până atunci se află în Triglia, undeva în nordul Turciei (în fosta provincie Bitinia), icoana fiind scoasă de mai multe ori de-a lungul timpului în procesiune. Azi, mitropolia Bursei (Prusa din vechime) a redobândit locul unde se află ruinele acelei biserici, urmând să o refacă în timp.

Icoana „Adăpostitoarea” nu este doar un testament al artei bizantine, ci și o păstrătoare a istoriei unui popor fără adăpost, dizlocat din locurile de baștină. Ca și cei care au purtat-o peste mare, icoana este brăzdată de lovituri, fără ramă, dar plină de lumină și nădejde.

Maica Domnului Adăpostitoarea, roagă-te pentru toți cei fără de adăpost!

Când veți curăța sufletele voastre, atunci vor străluci și se vor împărtăși de prezența lui Dumnezeu și de dumnezeiasca și cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca niște oglinzi curate, receptive la lumina dumnezeiască și vor putea primi și ele strălucire.

Sf. Dionisie Areopagitul